

Sygn. akt: III U 1611/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Suchcicka
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Laskowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 04 kwietnia 2014 r. w O.

sprawy z odwołania T. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek odwołania T. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 6 września 2013r. **znak** SP2- (...)

orzeka:

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje T. P. prawo do świadczenia przedemerytalnego od 28 sierpnia 2013r.;
- stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6.09.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił przyznania świadczeń przedemerytalnych dla T. P., gdyż zdaniem organu nie spełnił on warunku rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy.

T. P. wniósł odwołanie od tej decyzji. Odwołujący twierdził, że jego ostatni pracodawca zlikwidował firmę i z tego powodu nastąpiło rozwiązanie z nim stosunku pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. Organ podnosił, iż odwołujący nie spełnia warunków niezbędnych do przyznania świadczeń przedemerytalnych gdyż z dostarczonego przez odwołującego świadectwa pracy wynika, że stosunek pracy został rozwiązany przez pracodawcę na podstawie art. 36¹ kodeksu pracy. Przytoczona przez pracodawcę podstawa prawna rozwiązania stosunku pracy stanowi jedynie o

możliwości skrócenia okresu wypowiedzenia umowy o pracę w przypadku likwidacji pracodawcy, ogłoszenia upadłości lub innych przyczyn nie dotyczących pracodawcy i nie może być utożsamiane z rozwiązaniem z odwołującym stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. W związku z powyższym odwołujący nie spełniał warunków nabycia prawa do świadczeń przedemerytalnych i decyzja ZUS jest zgodna z przepisami.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

T. P. urodził się (...) Zgromadził staż pracy w łącznym wymiarze 39 lat 11 miesięcy i 20 dni. W dniu 27.08.2013r. złożył w (...) Oddział w P. wniosek o przyznanie prawa do świadczeń przedemerytalnych. Zaskarżoną decyzją ZUS odmówił mu prawa do świadczeń przedemerytalnych, gdyż zdaniem organu nie rozwiązano z nim stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Zgodnie z art. 2 ust 1 pkt. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych prawo do tego świadczenia przysługuje osobie która, do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat w przypadku kobiet oraz 60 lat w przypadku mężczyzny oraz posiada okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn.

Ponadto w myśl art.2 ust.3 w/w ustawy – świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;
- 2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;
- 3) złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

W sprawie T. P. sporną kwestią pozostawało jedynie ustalenie czy rozwiązanie ostatniego stosunku pracy ubezpieczonego nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Pozostałych przesłanek normujących prawo do świadczeń przedemerytalnych ZUS nie kwestionował.

W okresie od 1.08.2005r. do 21.08.2012r. odwołujący był zatrudniony na stanowisku betoniarza w Przedsiębiorstwie Produkcyjno – Usługowo - Handlowym (...). Rozwiązanie z odwołującym stosunku pracy nastąpiło w związku z likwidacją jego stanowiska pracy, to zaś było wynikiem złej sytuacji finansowej pracodawcy.

W ocenie organu rentowego z dokumentów przedstawionych przez T. P. nie wynikało, aby rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Wskazana przez pracodawcę w świadectwie pracy odwołującego przyczyna rozwiązania stosunku pracy – art. 36¹ kodeksu pracy nie jest przyczyną dotyczącą zakładu pracy.

Odwołujący kwestionował ustalenia ZUS, jego zdaniem rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z powodu złej sytuacji finansowej firmy, która niedługo po rozwiązaniu z nim stosunku pracy ogłosiła upadłość. Zakład w którym pracował przestał faktycznie istnieć.

Sąd ustalił, że w stosunku do Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowo – Handlowe (...) wpłynął wniosek (...) w O. do Sądu Rejonowego w Ostrołęce. Postępowanie w tym zakresie zostało umorzone wobec cofnięcia wniosku.

Ponadto Sąd ustalił, że z dniem 3.01.2013r. nastąpiło zawieszenie działalności gospodarczej przez PPUH (...).

Ze względu na spór dotyczący okoliczności rozwiązania stosunku pracy Sąd dopuścił dowód z przesłuchania w charakterze świadka S. B..

Świadek zeznał, że prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...), którą z dniem 3.01.2013r. zawiesił. Zakład zajmował się świadczeniem usług w zakresie robót sanitarnych i był prowadzony od 1988 lub 1989 roku. Firma zatrudniała do 150 osób a w latach 2012- 2013 zatrudniano około 100 osób. S. B. potwierdził, że odwołujący był jego pracownikiem przez prawie 15 lat i wykonywał pracę, zgodnie z wystawionym świadectwem pracy tj. pracę na budowie, przy betoniarence. Ponadto świadek dodał, że odwołujący został zwolniony z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w tym okresie S. B. zwalniał kilka osób, w tym odwołującego. Po zwolnieniu T. P. świadek nikogo nie zatrudnił już na tym stanowisku zajmowanym przez odwołującego - nastąpiła jego likwidacja. Zatrudnienie w zakładzie było zmniejszane z miesiąca na miesiąc w wyniku postępującej redukcji, do grudnia 2012 roku świadek zwolnił wszystkich pracowników. Z powodu długu świadek nie był w stanie rozwijać działalności i obecnie jest ona zawieszona.

Odwołujący przesłuchany w charakterze strony również potwierdził, że jego stanowisko pracy zostało zlikwidowane. Według odwołującego zakładu w którym pracował już nie ma, nie otrzymał także ostatniego wynagrodzenia za pracę, ale się nie procesował gdyż wie, że nie ma szans na ściągnięcie wynagrodzenia.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka oraz odwołującego. Zeznania świadka S. B. są tym bardziej wiarygodne, gdyż składane są przez osobę obcą dla odwołującego, nie mającą żadnego interesu prawnego w przyznaniu prawa do świadczenia przedemerytalnego T. P.. Ponadto zeznania te znajdują potwierdzenie w danych znajdujących się w centralnej ewidencji i informacji o działalności gospodarczej z których bezspornie wynika, że działalność gospodarcza świadka od 3.01.2013r. jest zawieszona. Sąd mając na względzie, że jedynie przedsiębiorca niezatrudniający pracowników ma prawo zawiesić swoją działalność (zgodnie z art. 14a ust 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej) doszedł do przekonania, że zeznania świadka dotyczące likwidacji stanowiska pracy odwołującego są rzetelne i odpowiadają rzeczywistości.

Sąd opierając się na całokształcie zebranego materiału, zeznaniach świadka i odwołującego oraz dokumentacji dostarczonej przez S. B. doszedł do przekonania, że rozwiązanie stosunku pracy T. P. z PPHU (...) nastąpiło z powodu likwidacji stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych dotyczących zakładu pracy.

Wobec spełniania przez odwołującego dodatkowych warunków wynikających z art. 2 ust 1 pkt. 2 i ust 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych których ZUS nie kwestionował, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ §2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał T. P. prawo do świadczeń przedemerytalnych od dnia 28.08.2013r. tj. od dnia następnego po złożeniu wniosku o świadczenia przedemerytalne wraz z wymaganymi dokumentami – stosownie do treści art. 7 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Stosownie do treści art.118 ust.1a ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS Sąd, orzekając o prawie do świadczeń, ma obowiązek stwierdzenia, czy organ rentowy ponosi lub nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i przyznanie tego prawa na etapie postępowania administracyjnego. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej niezbędnej okoliczności do wydania decyzji. Organ rentowy nie był w stanie w oparciu o przedstawioną przez ubezpieczonego dokumentację w postaci świadectw pracy z ostatniego okresu zatrudnienia ustalić rzeczywistej przyczyny rozwiązania stosunku pracy. Błędne wskazanie podstawy rozwiązania stosunku pracy było przyczyną wydania decyzji odmownej gdyż możliwy do zgromadzenia przez ZUS materiał dowodowy nie dawał podstaw do ustalenia, że doszło do likwidacji stanowiska pracy T. P.. Ustalił to Sąd po przeprowadzeniu poszerzonego postępowania dowodowego. Mając na uwadze powyższe Sąd uznał brak odpowiedzialność organu za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji dotyczącej świadczenia przedemerytalnego T. P..

Kierując się powyższymi względami orzeczono jak w sentencji.